

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

EMILY HENRY

นางตงเรื่องรักที่ลึกที่สุด
ก็เริ่มจากเรื่องทีี่ดเอนที่ลึกสุด

FUNNY STORY

A NOVEL

วุ่นรักนี้
เรื่องนี้อยู่ว่า...

มันทุกา แปล

วันพุธที่ 1 พฤษภาคม อีก 108 วัน ฉันจะได้ไปจากที่นี่

คนบางคนมีพรสวรรค์ในการเล่าเรื่อง รู้ว่าจะพู้อันอย่างไร เล่าในแง่มุมแบบไหน เวลาใดที่ควรเว้นช่วงเพื่อเรียกอารมณ์ร่วม หรือตรงไหนที่ควรจะเนียนข้าม รายละเอียดชวนไม่สะอึกใจไป

ฉันคงไม่ได้มาเป็นบรรณารักษ์ถ้าไม่ชอบเรื่องเล่า แต่ฉันไม่เก่งเลยเวลาเล่าเรื่องของตัวเอง

ถ้าได้เงินหนึ่งเพนนีทุกครั้งที่เราเล่าเรื่องอยู่แล้วดันวกไปติดอยู่กับรายละเอียดว่าเรื่องนั้นเกิดในวันอังคารหรือวันพฤหัสบดีกันแน่ ตอนนี้ฉันคงมีเงินสักสี่สิบเซ็นต์แล้ว ซึ่งถือว่าเสียเวลาในชีวิตไปมากเกินควร เมื่อเทียบกับเงินน้อยนิดที่ได้กลับมา

ในทางตรงข้าม ปีเตอร์คงไม่มีเงินติดตัวสักเซ็นต์เดียว แต่มีผู้ฟังที่นั่งฟังเขาอย่างจดจ่อ เคลิบเคลิ้ม ติดตามฟังเขาทุกคำพูด

ฉันชอบเป็นพิเศษเวลาปีเตอร์เล่าเรื่องของเรา เรื่องราวในวันที่เราได้พบกัน

วันนั้นคือช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิเมื่อสามปีก่อน ตอนเรายังอยู่ที่เมืองริชมอนด์ อพาร์ทเมนต์สุดท้ายของปีเตอร์อยู่ในตึกเก่าสโตนวอลล์ที่นำมาปรับปรุงใหม่ มันอยู่ห่างจากอพาร์ทเมนต์แสนเก่าแต่ไม่ค่อยจะเกะของฉันในตึกแบบเดียวกันไปห้าช่วงตึก

ตอนกลับบ้านหลังเลิกงาน ฉันใช้ทางลัดที่ตัดผ่านสวนสาธารณะทั้งที่ปกติ

ไม่เคยทำ แต่อากาศในวันนั้นช่างดีอย่างล้นเหลือ ฉันยังสวมหมวกปีกกว้างพลีวๆ ที่ปกติไม่เคยใส่ แม่ส่งมันมาให้ทางไปรษณีย์เมื่อสัปดาห์ก่อน แล้วฉันก็รู้สึกเหมือนต้องลองใส่สักหน่อยด้วยความเห็นแก่แม่ ฉันกำลังเดินไปอ่านหนังสือไป ทั้งที่เคยสาบานว่าจะเลิกแล้วเพราะเคยเกือบทำจักรยานคันหนึ่งล้มคว่ำไปเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน ตอนนั้นเองที่ลมอุ่นๆ ปะทะปีกหมวกแล้วพัดมันปลิวจากหัวฉัน ลอยหรือข้ามพุ่มดอกอาซาเลียไปตกแทบเท้าหนุ่มหล่อตัวสูงผมบลอนด์คนหนึ่งเข้าพอดี

ปีเตอร์บอกว่ามันเหมือนการเชื้อเชิญ เขาจะหัวเราะแบบคล้ายๆ ถ่อมตัวแล้วเสริมว่า “ก่อนหน้านี้ผมไม่เคยเชื่อเรื่องพรหมลิขิตเลยนะ”

ถ้าเป็นพรหมลิขิตจริงก็น่าจะสันนิษฐานได้ว่า เจ้าพรหมลิขิตนั้นคงเห็นหน้าฉันอยู่เล็กน้อย เพราะพอเขาก็มองไปเก็บหมวก ลมอีกสายก็หอบมันลอยขึ้นไปในอากาศ ให้ฉันไล่ตามมันไปจนชนเข้ากับถังขยะ

ถังขยะโลหะที่ยึดแน่นอยู่บนพื้น

หมวกร่วงปลุงเหนือซากกะหล่ำในกองขยะ ซีโครงฉันกระแทกอกกับปากถึง แล้วฉันก็กั้นจำเ้าลงไปจูกแอ็กบนพื้นหญ้า ปีเตอร์บรรยายเหตุการณ์นี้ว่าเป็นความ ‘เป็นโง่แบบน่ารัก’

ปีเตอร์ข้ามช่วงที่ฉันสบลคำหยาบคายเป็นชุดไป

“พอผมเงยหน้าขึ้นจากหมวกปั๊บ ก็ตกหลุมรักดาฟนี่ปั๊บ” เขาชอบเล่าแบบนี้โดยไม่เอ่ยถึงเศษกะหล่ำที่ติดเกราะกรังอยู่บนผมฉัน

แล้วตอนที่เขาถามฉันว่าเป็นอะไรหรือเปล่า ฉันดันกลับตอบไปว่า “ฉันเจอพ่อคนซึ่งจักรยานไปหรือเปล่าคะ”

ตอนนั้นเขานึกว่าสมองฉันถูกกระแทกกระเทือน (ไม่หรอก ฉันแค่สร้างความประทับใจแรกพบไม่เก่ง)

ตลอดสามปีที่ผ่านมา ปีเตอร์หยิบเรื่องราวของเรามาเล่าทุกครั้งที่มีโอกาสฉันว่าเขาจะต้องเอาไปใส่ไว้ในคำสาบานและสุนทรพจน์ที่ต้องกล่าวในวันแต่งงานด้วยแน่ๆ

แต่แล้วก็มีการจัดปาร์ตี้สละโสดของปีเตอร์ และแล้วทุกอย่างก็เปลี่ยนไป เรื่องราวพลิกตะแคงจนกลายเป็นอีกแง่มุมที่สดใหม่กว่า และในการปิดฝุ่น

ใหม่หนนี้ฉันไม่ใช่นางเอกอีกต่อไป แต่เป็นแค่อุปสรรคจีบจ้อยที่ต่อจากนี้จะถูกนำไปเพิ่มรสชาติให้เรื่องราวของคนอื่น

ดาฟนี วินเซนต์ บรรณารักษ์ที่ปีเตอร์เก็บได้จากกองขยะและหุดหวิดจะแต่งงานด้วย ถูกเขาสลัดทิ้งในเช้าหลังปาร์ตี้สละโสดเพื่อไปหา ‘เพื่อน’ ‘สนิท’ ‘ผู้ใกล้ชิด’ ที่ชื่อว่า เพตรา คอเมอร์

แต่ก็อีกนั่นละ ปีเตอร์จะต้องเล่าเรื่องนี้ไปทำไมกันเธอ

ทุกคนรอบตัวปีเตอร์ คอลลินส์ และเพตรา คอเมอร์ ต่างรู้ประวัติของทั้งคู่ดีอยู่แล้ว รู้ว่าพวกเขาเจอกันตอนเกรดสามเมื่อถูกจับนั่งเรียงตามตัวอักษรในนามสกุล รู้ว่าสนิทกันเพราะชอบไปเกมอนเหมือนกัน รู้ว่าต่อมาไม่นาน แม่ๆ สองบ้านก็กลายเป็นคู่ซี้กันระหว่างไปดูแลทริปทัศนศึกษาที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ รู้ว่าพ่อๆ ของสองบ้านก็ตามมาเป็นเพื่อนกันอีก

ตลอดยี่สิบห้าปีที่ผ่านมา บ้านคอลลินส์กับบ้านคอเมอร์ไปเที่ยวด้วยกันเสมอ พวกเขาฉลองวันเกิดด้วยกัน กินมื้อสายวันคริสต์มาสด้วยกัน แต่งบ้านด้วยกัน กรอบรูปทำมือที่มีหน้าปีเตอร์กับเพตรายิ้มแป้นอยู่ได้ข้อความคำคมแนว *เพื่อนกันตลอดกาล*

ปีเตอร์บอกฉันว่า เรื่องนี้ทำให้เขากับผู้หญิงที่สวยที่สุดที่ฉันเคยพบมาเหมือนเป็นญาติมากกว่าเพื่อน

ในฐานะบรรณารักษ์ ฉันน่าจะหยุดคิดสักนิดถึงเรื่อง *แมนส์ฟิลด์พาร์ก*¹ หรือ *วูเธอริง ไฮตส์*² พวกนิยายรักและกอธิกบิตเบี้ยวทั้งหลายที่ตัวเองทั้งสองเติบโตขึ้นมาด้วยกัน แล้วพอเป็นผู้ใหญ่ก็ประกาศรักชั่วฟ้าดินสลายแก่กัน

แต่ฉันเปล่า

เพราะอย่างนี้ฉันถึงต้องมานั่งจ้องอยู่ในอพาร์ทเมนต์กระฉิวหลิว เลื่อนเมาส์ส่องช่องโซเซียลของเพตรา รับชมความหวานแหววของเธอกับคู่หมั้นเก่าของฉันแบบลงลึกทุกรายละเอียด

1 Mansfield Park - นวนิยายปี 1814 ของ Jane Austen เล่าถึงเด็กสาวยากจนที่ถูกเลี้ยงในคฤหาสน์แมนส์ฟิลด์ตั้งแต่เล็ก เมื่อโตขึ้นก็พบรักกับลูกชายบ้านนั้น

2 Wuthering Heights - นวนิยายปี 1847 ของ Emily Brontë ว่าด้วยฮิสทรีพี เด็กกำพร้าที่ถูกเลี้ยงในตระกูลเอร์นชอว์ เติบโตมากับแคทเธอริน และผูกพันลึกซึ้งจนกลายเป็นความรัก

จากห้องข้างๆ เสียงเพลง 'All By Myself'³ เวอร์ชันเจมี โอนีล ดังสนั่น จนโซฟาสะเทือน มีสเตอร์ดอร์เนอร์ที่เป็นเพื่อนบ้านถึงกับต้องทุบผนังปังๆ

แต่สติฉันแทบจะไม่รับรู้อะไร เพราะเพิ่งเลื่อนเจอร์รูปปีเตอร์กับเพตราที่มีพ่อแม่สองฝ่ายยืนประกบข้างอยู่ริมทะเลสาบมิชิแกน คนสวยหล่อผิวดมุ่นยมนา หกคนกำลังยืมฟันขาวผิวดมุ่นยมนาเช่นกันอยู่เหนือข้อความคำคมที่ว่า *สิ่งที่ดีในชีวิตล้วนคุ้มค่าแก่การรอคอย*

และอย่างกับนัดกันไว้ ดนตรีก็แผดเสียงกระซกอารมณ์นั้นมาอีกครั้ง

ฉันปิดคอมพิวเตอร์ฉับแล้วแฉะตัวเองออกจากโซฟา อพาร์ทเมนต์แห่งนี้ถูกสร้างก่อนกระแลโลกร้อน สมัยนั้นชาวรัฐมิชิแกนเหนือไม่จำเป็นต้องพึ่งเครื่องปรับอากาศ แต่นี่เพิ่งวันที่หนึ่งพฤษภาคม พอถึงตอนเที่ยงห้องของเราก็กลายสภาพเป็นเตาอบไปเรียบร้อยแล้ว

ฉันข้ามไปถึงโถงทางเดินที่นำไปยังห้องนอนแล้วเคาะประตูห้องของไมลส์ เขาไม่ได้ยินเพราะเสียงเพลงแผดก้องกลบมันไว้หมด ฉันเลยทุบประตูหนักขึ้น

ดนตรีหยุดลง

เสียงฝีเท้าสวบسابเข้ามาใกล้ ประตูเปิดผาง แล้วควันก็ถูกซาก็ลอยฉุยออกมา

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของรูมเมตฉันมีขอบแดงๆ แฉมเขายังนุ่งแค่บอกเซอร์ตัวเดียว คลุมไหล่ไว้ด้วยผ้าห่มถักลายพริ้วเหมือนผ้าคลุมซูเปอร์ฮีโร่แบบอนาเกา ดูจากสภาพอากาศโดยรวมของอพาร์ทเมนต์อบไอร้อนของเรา ฉันเดาได้เพียงว่า น่าจะห่มมากันจุจาด ซึ่งก็ดูจะเกินเหตุไปหน่อยสำหรับผู้ชายที่เมื่อคืนเพิ่งลืมนึกว่ามีฉันอยู่ด้วยเลยอาบน้ำแบบเปิดประตูโล่งโจ้ง

ผมสีน้ำตาลช็อกโกแลตของไมลส์ชี้ได้แต่ เคราสีเดียวกันยุ่งเหยิง เขากระแอม “มีอะไรเธอ?”

“นายยังโอเคอยู่หรือเปล่า” ฉันถาม เพราะถึงฉันจะชินกับไมลส์เวอร์ชันรุกรัง แต่ก็ไม่ค่อยชินกับการได้ยินเขาเปิดเพลงเศร้าที่สุดในโลกแผดถล่มแบบนั้น

3 All By Myself เพลงบัลลาดชื่อดังเกี่ยวกับความโดดเดี่ยว ขับร้องโดย Eric Carmen (1975) และโด่งดังอีกครั้งจากเวอร์ชันของ Celine Dion (1996)

“ฮือ” เขาตอบ “ก็ดี”

“เบาเพลงลงหน่อยได้ไหม” ฉันทาม

“ฉันไม่ได้ฟังเพลงอยู่นี่” เขาพูดพร้อมทำหน้าตาจริงจังสุดขีด

“ก็... เมื่อก่อนยกดยุติไว้” ฉันทบอก เพื่อว่าเขาเมาป็นจนจำเรื่องเมื่อสามวินาทีก่อนไม่ได้ “แต่เสียงมันดังสุดๆ”

ไมลส์ใช้นิ้วเกาหัวตัวเองแกรกๆ พลางนินหน้า “ดูหนังอยู่นะ” เขาบอก “แต่เสียงก็ได้ โทษที”

ฉันทมองข้ามไหล่เขาเข้าไปส่องโดยไม่ได้ตั้งใจ

ห้องของเขาราวกับเพิ่งผ่านภัยพิบัติ มันดูผิดไปจากส่วนอื่นในอพาร์ทเมนต์ของเราที่เรียบร้อยตั้งแต่ฉันทมาอยู่และยังคงเป๊ะอยู่ต่อไป กองแผ่นเสียงของไมลส์ครึ่งหนึ่งไปตั้งอยู่บนลังนมทั้งที่มันควรจะอยู่ในกล่อง เตียงรูกยูอี้ ผ่านนมยบยันผ้าปูทุกมุมหลุดจากพูก เลื้อยเซ็ดลาลองโทรมๆ สองตัวห้อยออกมานอกตู้เสื้อผ้าที่ปิดเกือบมิด เหมือนผีน้อยโดนผาดู้นิบไว้ตอนพยายามจะหนีออกมา

ตรงกันข้ามกับโทนีสครีมสลัสสีน้ำตาลอมเทาในห้องของฉันท ห้องของไมลส์เป็นแนวรกแบบบอบอุ้นในสีแดงสนิม เหลืองมัสตาร์ด และเขียวแบบยุคเจ็ดศูนย์ ในขณะที่หนังสือห้องฉันทเรียงอยู่ในตู้และชั้นเหนือหน้าต่างอย่างเป็นระเบียบ หนังสือของเขา (ที่มีอยู่น้อยมาก) คว้าสันหักอยู่กับพื้น มีคู่มือเครื่องใช้ไฟฟ้า อุปกรณ์ปิอะ และถุงขนมซาวร์แพทช์คิสส์ที่เปิดแล้ววางเกะกะอยู่ทั่วโต๊ะทำงาน ส่วนบนขอบหน้าต่างมีรูปหอมหนึ่งก้านถูกจูดอยู่ระหว่างไม้ในร่มสองสามกระถางที่มีชีวิตชีวาจนน่าแปลกใจ

แต่ที่สะดุดตาฉันทคือทีวี บนหน้าจอเป็นภาพของเรนเน เซลเวเกอร์ ้วยสามสิบในชุดนอนสีแดงกำลังโคงคอร้องเพลงใส่นิตยสารที่ม้วนเป็นไมโครโฟน

“ให้ตายเถอะ ไมลส์” ฉันทพูด

“อะไร” เขาพูด

“นายกำลังดู บริดเจท โจนส์ ไดอารี⁴ เหรอ”

4 Bridget Jones's Diary (2001) - ภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ ว่าด้วยชีวิตรักและความเป็นของบริดเจท โจนส์ หญิงโสดวัยทำงานในลอนดอน ที่บันทึกทุกอย่างลงในไดอารี

“หนังสือ” เขาร้อง แบบป้องกันตัวนิดๆ

“หนังสือมาก” ฉันทุด “แต่แบบว่า... ฉากนี้นั้น... ยาวแค่หนึ่งนาที่นี้นา”

เขาสูดหายใจ “แล้วไงล่ะ”

“แล้วทำไมมันถึงเล่นมาอย่างน้อยตั้ง...” ฉันทูเวลาในโทรศัพท์ตัวเอง “แปดนาที่มาแล้ว”

คิวเข้มของเขาขมวดเข้าหากัน “ตกลงมาหาฉันเรื่องอะไร ดาฟนี”

“ช่วยเบาละเอียดหน่อยได้ไหม” ฉันทุด “งานในตู้เดินระบำใหญ่แล้ว แกรมมิสเตอร์ดอร์เนอร์ก็ใกล้จะพังห้องนั่งเล่นเข้ามาอยู่รวมร้อ”

เขาสูดหายใจอีกครั้งก่อนจะชวนฉัน “อยากดูด้วยกันไหม”

ข้างในนั้นนะเธอ

บาดทะยักกินตายพอดี ความคิดฉันอาจไร้น้ำใจไปหน่อย แต่ฉันเพิ่งใช้น้ำใจตัวเองไปจนหมดเกลี้ยง จะเอาอะไรกับคนที่ถูกแฟนทิ้งไปหาผู้หญิงที่สวยที่สุด ร่าเริงที่สุด นิสัยดีที่สุดในรัฐมิชิแกนกันละ

“ไม่เป็นไร” ฉันบอกโมลส์

เราทั้งคู่ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ปกติเรามีปฏิสัมพันธ์กันแค่ประมาณนี้แหละ นี่ฉันก็ใกล้จะทำลายสถิติเดิมทีแล้ว ในคอฉันคันยับ นัยน์ตาแสบร้อน แล้วฉันก็เสริมว่า “แล้วนายช่วยอย่าสูบกัญชาในบ้านได้ไหม”

ฉันควรจะขอให้เร็วกว่านี้ แต่บังเอิญว่าความจริงก็คือ อพาร์ทเมนต์แห่งนี้ เป็นของโมลส์ เขาใจดีมหาศาลแล้วที่ยอมให้ฉันย้ายเข้ามา

แต่ก็นั่นละ อย่างกับโมลส์มีทางเลือกมากมายนักนี้ ในเมื่อแฟนเขาเพิ่งย้ายออกไป

ไปอยู่อพาร์ทเมนต์ของฉัน

กับคู่หมั้นของฉัน

โมลส์ต้องหาคนเช่าค่าเช่าส่วนของเพตรา ส่วนฉันก็ต้องหาที่... ซุกหัวนอน เธอ หดหัวร้องไห้เสียมากกว่า

แต่ฉันอยู่ที่นี่มาสัปดาห์แล้ว และหน่ายมากกับการโผล่ไปที่ทำงานพร้อมกลิ่นแบบคนเพิ่งกลับจากคอนเสิร์ตวงสปินออฟที่ไม่มีใครรู้จักของเกรทฟูล เดด

“ฉันยื่นหัวไปนอกหน้าต่างนะ” ไมล์สบอก

“ว่าไงนะ” ฉันทถาม

จู่ๆ ฉันก็นึกภาพหมาลาบราดอร์สีช็อกโกแลตที่กำลังยื่นหัวออกนอกกระจกกรร ปากอ้าตาวัยสี่ล้อ ฉันเคยเจอไมล์ไม่กี่ครั้งก่อนจะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้ ซึ่งมักจะเป็นการนัดเด็ดคู่กับแฟนเก่าของเราที่ตอนนี้กลายเป็นแฟนใหม่ของมัน และกันไปแล้ว ไมล์ทำให้ฉันคิดถึงหมาตัวนั้นอยู่เสมอ เป็นมิตร ผอมเปรียว จมูกเชิดที่ทำให้ดูทะลึ่งนิดๆ และฟันขาวสวยสมบูรณ์แบบที่ผิดกับหน้ากรๆ ของเขา

ความเหนื่อยล้าจากสามสัปดาห์ที่ผ่านมาทำให้เขาดูเถื่อนๆ เหมือนลาบราดอร์ที่ถูกมนุษย์หมาป่ากัดแล้วเอากลับไปทิ้งไว้ที่ศูนย์พักพิงสัตว์อีกที พุดตามตรง ฉันเข้าใจความรู้สึกของเขาดีเลยทีเดียว

“ฉันยื่นหัวออกไปข้างนอกหน้าต่างนะเวลาสุข” เขาขยายความ

“โอเค” ฉันพุด พุดได้แค่นั้น แล้วก็หันหลังจะเดินกลับไป

“แน่ใจนะว่าไม่อยากมาดูหนังด้วยกัน” เขาถาม

พระเจ้า

ความจริงก็คือ ไมล์ดีเป็นคนดี เป็นคนดีมากเลยทีเดียว แล้วฉันก็คิดว่าสิ่งที่เขารู้สึกอยู่ตอนนี้คงต้องใกล้เคียงกับความพังพินาศทางอารมณ์ของฉัน ฉันจะตอบรับคำชวนก็ได้ เข้าห้องเขาไปนั่งบนเตียงยับยู่แล้วดูหนังรักตลกสักเรื่อง พร้อมกับชิมซบควินกัญชาประมาณพันห้าร้อยกรัมเข้าทางรูขุมขน อาจจะได้ด้วยซ้ำที่ได้สร้างทำว่าเราเป็นเพื่อนกัน ไม่ใช่คนแปลกหน้าที่มาติดอยู่ด้วยกันในฝันร้ายแห่งการเลิกเรา

แต่ฉันควรได้ทำอย่างอื่นที่ดีกว่านี้ในคืนวันพุธ

“ไว้คราวหน้าแล้วกัน” ฉันบอกก่อนจะกลับไปหาคอมพิวเตอร์ของตัวเอง เพื่อมุ่งมั่นหางานใหม่ต่อ งานในที่ที่ห่างไกลจากปีเตอร์กับเพตรา และแสนไกลจากเมืองเวนิงเบย์ มิชิแกน

ไม่รู้ทริปแอนตาร์กติกาอยากได้บรรณาธิการหนังสือเด็กบ้างหรือเปล่า

อีกหนึ่งร้อยแปดวัน ฉันก็จะไปจากที่นี่แล้ว

ย้อนกลับไปเมื่อเดือนเมษายน ก่อนที่จะรู้ว่าตัวเองต้องไป

ในเวลาที่ดินเป็นคนเล่า เรื่องราวมันจะออกมาเป็นอย่างนี้ ปีเตอร์ คอลลินส์ กับฉัน ตกลงรักกันในวันนั้นที่สวนสาธารณะ ตอนที่ลมแรงพัดหมวกของฉันหลุดปลิวไป ฉันน่าจะเป็นคนที่คุยเรื่องสัพเพเหระได้แย่ที่สุดในโลก แต่เขาไม่ยอมปล่อยให้บทสนทนาจบลงง่ายๆ

พอฉันบอกเขาว่าหมวกเป็นของขวัญจากแม่ เขาก็อยากรู้ว่าฉันกับแม่สนิทกันไหม ตอนนั้นแม่ฉันอาศัยอยู่ที่ไหน เป็นของขวัญเนื่องในโอกาสอะไร อ้อ แล้วก็สุขสันต์วันเกิดนะ คุณเป็นคนชอบฉลองวันเกิดหรือเปล่า พอฉันบอกเขาว่า ชอบคุณค่ะ ใช่ ฉันชอบฉลองวันเกิดมาก เขาก็รีบบอกเลยว่าเขาก็เหมือนกัน ครอบครัวเขาชอบทำเหมือนวันเกิดเป็นความสำเร็จยิ่งใหญ่ในชีวิตแทนที่จะเป็นแค่หมายความว่าวันเวลาได้ผ่านไป พอฉันบอกเขาว่าฟังดูน่ารักจัง ทั้งเรื่องวันเกิดและครอบครัวของเขา เขาก็บอกว่า นั่นละผมถึงได้อยากมีครอบครัวใหญ่ของตัวเองในสักวันหนึ่ง ถึงตอนนั้นฉันก็ตอบรับเป็นแฟนเขาไปเรียบร้อยแล้วโดยที่เขายังไม่ทันได้เอ่ยปากขอ ทำอย่างกับผมสิ้นน้ำตาของฉันไม่ได้มีเศษขยะติดอยู่อย่างนั้นแหละ แล้วคุณล่ะ อยากมีครอบครัวใหญ่ไหม

การเดทในช่วงปลายวัยยี่สิบของฉันเป็นหายนะดีๆ นี่เอง เพราะทันทีที่ฉันถามอะไรทำนองนี้ ผู้ชายอีกฟากของโทรศัพท์ก็มักหายตัวไปอย่างรวดเร็ว

ราวกับฉันไม่ได้ชวนเขาไปดื่มแต่กำลังเสนอว่า เราจะข้ามชั้นทำความรู้จักกัน แล้วไปแช่แข็งตัวอ่อนไว้เผื่อนาคตกันเลยไหม

แต่ปีเตอร์ต่างออกไป เขามั่นคง แน่นนอน และติดดิน เป็นคนแบบที่ฉันคิดว่าเชื่อใจได้ ซึ่งปกติแล้วไม่ใช่ธรรมชาติของฉัน

ไม่ถึงห้าสัปดาห์เราก็ก้าวมาอยู่ด้วยกันแล้ว ใช้ชีวิต กลุ่มเพื่อน และตารางเวลาร่วมกันเป็นหนึ่งเดียว ในงานวันเกิดสุดเวอร์วังหนแรกที่ฉันจัดให้เขา คูเปอร์ เพื่อนสนิทของปีเตอร์ กับเซดี เพื่อนซี้ของฉันในริชมอนด์ก็เกิดปิ้งกันแล้วกลายเป็นแฟนกันไปอีกคู่

แค่ปีเดียวปีเตอร์ก็ขอฉันแต่งงาน และแน่นอนฉันตอบตกลง

หนึ่งปีต่อมาระหว่างการวางแผนงานแต่งเราก็ก้าวมาซื้อบ้านที่จะอยู่ พ่อแม่ของเขาซึ่งเป็นสองสามีภรรยาที่น่ารักที่สุดที่ฉันเคยพบ ส่งประกาศขายบ้านเก่าแสนสวยหลังหนึ่งที่ไม่ไกลจากบ้านของพวกเขาในเมืองริมทะเลสาบในรัฐมิชิแกนมาให้ ปีเตอร์เติบโตขึ้นมาในเมืองนั้น

เขาอยากกลับบ้านเกิดมาตลอด และในเมื่อตอนนี้งานพัฒนาซอฟต์แวร์ของเขาทำงานจากที่บ้านได้แล้ว ก็ไม่มีอะไรจะมาขวางเขาได้อีกต่อไป

ตอนนั้นแม่ของฉันไปอาศัยอยู่ในรัฐแมริแลนด์แล้ว พ่อของฉัน หรือผู้ชายที่แค่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อ อยู่ห่างออกไปในแคลิฟอร์เนียได้ ส่วนเซดีกับคูเปอร์ก็กำลังเลาะจะย้ายไปเดนเวอร์ดีไหม

และต่อให้ฉันรักงานของตัวเองในริชมอนด์ขนาดไหน สิ่งที่ต้องการจริงๆ และต้องการมาตลอดก็คือ ได้เป็นบรรณารักษ์หนังสือเด็ก แล้วดูลิ ห่องสมุดประชาชนประจำเมืองเวนิงเบย์ที่กำลังมองหาคนมารับตำแหน่งนั้นพอดี

เราเลยซื้อบ้านหลังนั้นในมิชิแกน

อันที่จริงคือ ปีเตอร์ซื้อบ้านหลังนั้น ส่วนฉันเครดิตไม่ดีแถมมีเงินเก็บน้อยนิด ปีเตอร์เลยเป็นคนวางแผนการเงินและยื่นกรานจะเป็นคนผ่อนเอง

ปีเตอร์ใจกว้างเสมอ แต่ฉันรู้ลึกว่ามันมากเกินไป เซดีไม่เข้าใจว่าทำไมฉันต้องกลุ้มใจด้วย ฉันให้คูเปอร์ออกทุกอย่างเลย เซดีบอก ก็เขาทำงานได้เงินมากกว่าฉันตั้งเยอะ แต่เซดีไม่ได้ถูกฮอลลี วินเซนต์ เลี้ยงดูมาอย่างฉัน

ไม่มีทางที่คุณแม่หญิงแกร่งผู้รักอิสระยิ่งชีพของฉันจะเห็นด้วยที่ฉันพึ่งพาปีเตอร์มากขนาดนั้น ฉันเลยพาลไม่ยอมรับมันไปด้วย

ปีเตอร์ประนีประนอมด้วยการให้ฉันเป็นคนแต่งบ้าน คอยเติมเฟอร์นิเจอร์ทีละชิ้นสองชิ้นเพิ่มจากที่เราขนมาจากริชมอนด์ โดยเขาเป็นคนดูแลค่าใช้จ่ายอื่นๆ

เพื่อนของปีเตอร์ส่วนใหญ่เป็นพนักงานออฟฟิศเงินหนา เลยจัดทริปปาร์ตี้สละโสดของปีเตอร์โดยเฉพาะได้ ในขณะที่เซดกับเพื่อนที่เหลือของฉันส่วนใหญ่เป็นบรรณารักษ์ หรือไม่กี่คนทำงานร้านหนังสือ หรือนักเขียนที่ยังไม่มีผลงานตีพิมพ์ เลยไม่มีปัญญาจะจัดทริปหรูหราแบบนั้น เซดกับคูเปอร์จึงจะบินมาก่อนวันพิธีในช่วงฤดูร้อนสักไม่กี่วัน แล้วค่อยจัดปาร์ตี้สละโสดของฉันในตอนนั้นแทน

ด้วยเหตุนี้ เมื่อสามสัปดาห์ก่อนช่วงต้นเดือนเมษายน ปีเตอร์จึงดันดันไปרכินแห่งความสุขของเขาในเมือง ส่วนฉันอ่านหนังสืออยู่ในบ้านสโตร์วิกตอเรียลีเหลืองนัยหลังใหม่ของเรา ช่วงแรกของคืนนั้นเขายังส่งรูปหนุ่มๆ มาให้ดูบ้าง มีเบน น้องชายของเขาที่มาจากเมืองแกรนด์แรพิดส์ และสก็อตต์ คู่หูสมัยไฮสคูลของเขาที่ฉันเพิ่งติดสินใจได้*ในที่สุด*ด้วยการอ่านนิยายเรื่อง*คุณ¹* สี่เล่มแรกจบ ยังมีเพื่อนจากริชมอนด์อีกหลายคน ทุกคนโอบไหล่กลมเกลียวโดยมีปีเตอร์อยู่ตรงกลางในทุกภาพ ขนบข้างด้วยเพื่อนซี้ของเขา สาวหุ่นบางผมสีบลอนด์แพลตินัมผู้มีดวงตาเขียวเฉียวที่ถามหยาดฟ้านามว่า เพตรา คอเมอร์

แฟนของเพตราที่ชื่อไมลส์ไม่ได้รับเชิญมาปาร์ตี้สละโสด ปีเตอร์ไม่ได้เกลียดไมลส์ เขาแค่คิดว่าไมลส์ไม่ดีพอสำหรับเพตรา เพราะไมลส์ชอบพังก์ยูชา และไม่มีใบปริญญา

เพตราก็ชอบพังก์ยูชาและไม่มีใบปริญญาเหมือนกัน แต่ฉันเดาว่าคงเป็นข้อยกเว้นถ้าเราสวยดูนางฟ้า มีครอบครัวดังภาพวาด และมีเงินถุงเงินถังในบัญชีธนาคาร ในกรณีนี้จะไม่ถือว่าเราเป็นพวกพังก์ยูชาแต่เป็น *อิสรชน*

อีกเรื่องที่ต้องเล่า ต่อให้ฉันไม่อยากเล่าใจจะขาดก็คือ เพตราเป็นคนนิสัยดีผิดมนุษย์มนา

1 Dune - นิยายไซไฟคลาสสิกของ Frank Herbert

เธอเป็นผู้หญิงประเภทที่สนิทกับทุกคนได้ในทันที ในแบบที่ทำให้เรารู้สึกเหมือนตัวเองได้รับสิทธิพิเศษ เธอชอบจับมือถือแขน หัวเราะขำกับมุกตลกของเรา และให้เราลองลิปกลอสของเธอในท้องน้ำ จากนั้นก็ยื่นกรรณให้เราเก็บเอาไว้ เพราะมัน “เหมาะกับสีผิวของเธอมากกว่า”

ฉันไม่อยากหึงเพตราเลย การที่เธอจะไปปาร์ตี้สโตนของปีเตอร์นับเป็นเรื่องเข้าใจได้ เพราะเธอเป็นเพื่อนสนิทของเขา และการที่ฉันไม่ไปด้วยก็สมเหตุสมผล เพราะประเพณีล้าหลังกำหนดไว้อย่างนั้น

ฉันแค่อยากอยู่เฝ้ารอยด่างน้ำกับยาแก้ปวดใส่มือปีเตอร์ที่เมมาแอลกลับมาบ้าน แต่ฉันดันผล็อยหลับไปเสียก่อน

พอฉันสะดุ้งตื่นเพราะประตูบ้านเปิด ห้องนั่งเล่นก็สว่างจ้าแล้ว ฉันเลยเห็นสีหน้าตกใจของปีเตอร์ตอนที่เจอฉันร่อยุ่ที่นั่น

บอกตามตรง เขาทำหน้าที่เหมือนเจอบุคคลหนึ่งบุกเข้าบ้านมาจับน้องกระต่ายของเขาไปต้ม แทนที่จะเจอคู่มั่นสุดที่รักนอนขดอยู่บนโซฟา แต่ถึงตอนนั้นฉันก็ยังไม่ระแคะระคาย

เวลาปีเตอร์อยู่ด้วยฉันมักจะไม่ค่อยตื่นตระหนก เขาดูเหมือนภาพเทวทูตมิคาเอลแบบพิมพ์นิยม สูงหกฟุตสี่นิ้ว ผมสีบลอนด์ทอง ตาสีเขียว จมูกโด่งแบบโรมัน

ฉันไม่รู้หรอกนะว่าจุมูกแบบโรมันเป็นยังไง แต่เวลานักเขียนนิยายโรแมนซ์พูดถึงจุมูกแบบนั้น ฉันจะคิดถึงปีเตอร์

“คุณกลับมาแล้ว” ฉันพูดเสียงแหบในลำคอแล้วลุกขึ้นไปทักทาย ปีเตอร์ตัวแข็งทื่อเมื่อฉันกอด ฉันเลยผละออกแต่มือยังประสานที่หลังคอเขา เขาจับข้อมือฉันทั้งสองข้างแล้วแกะออก ก่อนจะเอาลงมากุมไว้ระหว่างอกของเรา

“เราคุยกันหน่อยได้ไหม” เขาถาม

“ก็ได้” ฉันพูดด้วยเสียงเหมือนคำถาม ก็มันเป็นคำถามจริงๆ

เขาพาฉันเดินไปที่โซฟาแล้วให้ฉันนั่ง จากนั้นเท่าที่ฉันพอจะเข้าใจได้คือ รอยเลื่อนเปลือกโลกน่าจะกระแทกเข้าหากันเพราะโลกทั้งใบเอียงกระเท่เร่ ในหูก้องไปด้วยเสียงหึ่งๆ จนฉันได้ยินสิ่งที่เขาพูดได้เพียงน้อยนิด ไม่มีทางเป็นเรื่อง

จริงหรือ? มันไม่เห็นสมเหตุสมผลตรงไหนเลย

ดื่มหนักเกินไป...

ทุกคนกลับบ้าน แต่เราอยู่รอให้สร้างเมา...

อารมณ์พาไป แล้วก็...

พระเจ้า ผมเสียใจ ผมไม่อยากจะทำร้ายคุณ แต่...

“คุณนอกใจฉัน” เสียงหลุดรอดออกมาได้ในระหว่างที่เขายังไม่จบประโยค เป็นคำพูดที่ฉันทำความเข้าใจไม่ได้อีกหนึ่งข้อ

“เปล่าๆ” เขาร้อง “แบบ... มันไม่ใช่อย่างนั้น เราแค่... เพตราบอกว่าเธอรักผม ดาฟนี แล้วผมก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองก็เหมือนกัน ผมรักเพตรา ให้ตายเถอะ ผมขอโทษจริงๆ”

คำขอโทษตามมาอีกมากมาย

ส่วนห่วยยิ่งอื้อไม่หาย

เปล่า เขาไม่ได้นอกใจฉัน เปล่า เขาแค่สารภาพรักกับคนอื่นที่ไม่ใช่ฉัน ฉันยังพยายามยึดชิ้นส่วนปริศนาเข้าด้วยกันอยู่แต่ไม่มีอะไรลงล็อกเลย ทุกประโยคที่เขาพูดออกมาล้วนเข้ากันไม่ได้กับประโยคก่อนหน้านี้

สุดท้ายฉันก็จับสิ่งที่ดูเหมือนจะสำคัญได้ แต่ฉันก็ยังไม่เข้าใจบริบทอยู่ดี นั่นคือคำว่า *หนึ่งสัปดาห์*

“หนึ่งสัปดาห์เหรอ” ฉันพูด

เขาพยักหน้า “ตอนนี้เพตรารออยู่ เราจะออกเดินทางกันเลย จะได้ไม่อยู่รบกวนระหว่างที่คุณตัดสินใจ”

“หนึ่งสัปดาห์” ฉันทวนคำโดยที่ยังไม่เข้าใจ

“ผมดูในเน็ตแล้ว” เขายับมาใกล้โซฟามากขึ้นแล้วหยิบกระดาษที่พับไว้ใบหนึ่งจากกระเป๋าหลังมาส่งให้

สมองส่วนที่หลงผิดเข้าชั้นของฉันทันทีว่าเป็นคำขอโทษ เป็นจดหมายรักที่ทำให้เรื่องทั้งหมดนี้... ต่อให้ไม่ถึงกับโอเค แต่ยังพอ*กู้คืน*ได้

แต่มันกลับเป็นกระดาษพิมพ์รายชื่อพาร์ตเมนต์ให้เข้าไปในละแวกนี้

“คุณจะย้ายออกเหรอ” ฉันเสียงขัดในลำคอ

สีเลือดขานขึ้นตามลำคอเขา สายตาทลุกลึกมองไปทางประตูหน้า
“เอ่อ... ไม่ใช่” เขาพูด “บ้านเป็นชื่อผม ดั่งนั้น...”

เขาหยุดคำพูดไปแล้วหวังว่าฉันจะเข้าใจได้เอง

สุดท้ายฉันก็เข้าใจได้เองจริงๆ

“นี่ล่อกันเล่นใช่ไหม ปีเตอร์” ฉันลุกพรวดขึ้นมา ตอนนั้นฉันไม่ได้เจ็บปวด
อารมณ์แบบนั้นจะตามมาทีหลัง ในตอนแรกมักเป็นความโกรธล้วนๆ

เขาก็ยืนชั้นเหมือนกัน คิ้วพุ่งขึ้นไปหาแนวดินผมแสงงามของเขา “เราไม่ได้
อยากให้เป็นแบบนี้”

“ยายนั่นอยากให้เป็นแบบนี้แน่ๆ ปีเตอร์ ผู้หญิงคนนั้นมีเวลาตั้งยี่สิบห้าปี
ที่จะบอกว่าหลงรักคุณ แต่กลับมาเลือกบอกเมื่อคืนนี้เนี่ยนะ”

“ก็เพตราไม่รู้ตัว” เขาพูดเป็นเชิงปกป้อง ปกป้องเพตราจากแรงปะทะของ
ซากอารมณ์ที่ล่มสลายแล้วปล่อยให้ฉันเคืองอยู่คนเดียว “จนกระทั่งเธอรู้ว่ากำลัง
จะเสียผมไป”

“คุณเป็นคนพาฉันมาที่นี่นะ” ฉันแทบจะกรี๊ด แต่สุดท้ายก็กลับกลายเป็น
เสียงหัวเราะคล้ายบ้าคลั่ง “ฉันทั้งเพื่อนของฉัน อพาร์ตเมนต์ของฉัน งานของฉัน
ทั้งชีวิตของฉัน”

“ผมรู้สึกแย่มากไหน” เขาพูด “คุณไม่รู้หรอก”

“ฉันไม่รู้ว่าคุณรู้สึกแย่มากไหนจนไหนเธอ” ฉันคาดคั้น “แล้วจะให้ฉันไปอยู่
ที่ไหน”

เขาขยับไปทางรายชื่ออพาร์ตเมนต์ที่ตอนนี้หล่นอยู่บนพื้น “ฟังนะ” เขาพูด
“เราจะออกไปนอกเมือง ให้คุณได้ตัดสินใจสบายๆ และจะไม่กลับมาจนกว่าจะถึง
วันอาทิตย์หน้า”

เรา

กลับมา

อ้อ

โอ้ย พระเจ้า

นี่ไม่ใช่แค่ฉันจะต้องออกไปจากบ้าน

เพตราจะเข้ามาอยู่แทน หลังจากคู่รักคูใหม่กลับจากทริปหวานแหววที่เอามาแนะนำให้นฉันเสมือนความกรุณาอันเหลือแสน ฉันเกือบหลุดปากถามว่าพวกเขาจะไปไหน แต่สิ่งสุดท้ายที่ฉันต้องการก็คือ การจินตนาการภาพสองคนนั้นจูบกันอยู่หน้าหอไอเฟล (ผิด ฉันมารู้ทีหลังว่าจูบกันอยู่ริมชายฝั่งอมาลฟีในอิตาลีต่างหาก)

“ผมขอโทษจริงๆ ดาฟ” เขาพูดแล้วโน้มตัวลงมาจูบหน้าผากฉัน ประหนึ่งพ่อแสนดีผู้กำลังจะอำลาไปทำหน้าที่ในสนามรบด้วยความเสียใจสุดซึ้ง

ฉันผลักเขาออกไป ดวงตาเขาเบิกกว้างด้วยความช็อกอยู่ชั่ววินาที จากนั้นเขาก็พยักหน้าเคร่งขรึมแล้วเดินออกนอกประตูไปมือเปล่า เหมือนเขามีทุกสิ่งที่ต้องการอยู่แล้วโดยไม่ต้องการอะไรจากบ้านนี้แม้กระผิกรัน

พอประตูปิดสนิท บางสิ่งในตัวฉันก็ขาดผิง

ฉันคว้ากระเป๋าอัลมอนต์จอร์แดนที่มีสซิสคอลลิสได้มาจากซูเปอร์มาร์เก็ตคอสต์โกไว้ แล้ววิ่งออกนอกบ้านทั้งที่ยังอยู่ในชุดนอนผ้าไหมที่ปีเตอร์ซื้อให้เมื่อคริสต์มาสปีก่อน

เขาเหลียวเล็งกลับมามองขณะที่เหวี่ยงตัวเองขึ้นไปบนที่นั่งผู้โดยสารในรถจี๊ปเปิดประทุนของเพตรา ส่วนเพตราจางใจเป็นอนาถาไปทางอื่น

“ไ้บัดซบสารเลว” ฉันปาอัลมอนต์ใส่เขาหนึ่งกำมือ

ปีเตอร์ร้องเหวี่ยง ฉันขว้างอีกกำใส่ท้ายรถ ส่วนเพตรารีบสตาร์ทเครื่อง

ฉันวิ่งไล่ตามไปจนสุดทางเข้าบ้าน จากนั้นก็เหวี่ยงทิ้งกระเป๋าใส่รถจี๊ป มันกระแทกล้อแล้วกระเด็นกลิ้งไปข้างทางขณะที่รถพุ่งฉิวไปหาดวงอาทิตย์ที่กำลังจะตกดิน

ที่กำลังจะขึ้นจากดินก็ได้ ช่างมันเถอะ

“แล้วจะให้ฉันไปอยู่ที่ไหน” ฉันถามเสียงแผ่วแล้วทรุดตัวลงบนสนามหญ้าชุ่มน้ำค้างหน้าบ้านเรา... หน้าบ้านพวกเขา

ฉันนั่งมองถนนอยู่ตรงนั้นน่าจะประมาณสิบนาที ก่อนจะกลับเข้าบ้านไปร้องไห้อย่างหนักจนอาอาเจียนออกมาถ้าหากว่าเมื่อคืนนี้ไม่ได้ลิ้มกินอาหารฉันทำอาหารไม่ค่อยเก่ง อีกอย่างปีเตอร์ระวังเรื่องกินมาก ต้องแบ่งต่ำ โปรตีนสูง

ฉันค่อยๆเก็บอาหารกะพรวงกะแพรงของเราแล้วเริ่มทำอีชีแม็ค²

จากนั้นใครบางคนก็เริ่มทูปประตู

ฉันมันโง่ เพราะนี่ก็ออกเพียงอย่างเดียวว่าปีเตอร์จะหวนกลับมา ประมาณว่าไปถึงสนามบินแล้วเกิดตาสว่างรีบกลับบ้านมาหาฉัน

แต่พอเปิดประตู ฉันกลับพบไมลส์ที่ตาแดงๆ จากการร้องไห้หรือไม่กี่สัปดาห์กักขัง ในมือถือกระดาษบรรจุข้อความสามประโยคที่เพตราทิ้งไว้ให้บนโซฟาที่บ้าน เขาบอกมันไวๆ เหมือนเป็นคราดล่าแม่มดหรือไม่ก็ธงขาวยอมแพ้

“เพตราอยู่ไหม”

“ไม่อยู่” จิตใจฉันเริ่มหนีบซา “ฉันพาอัลมอนดีใส่ สองคนนั้นเลยขับรถหนีไป”

เขาพยักหน้า ความเศร้าแผ่ลึกไปทั่วใบหน้า เหมือนเขารู้ชัดว่านี่หมายถึงอะไร และมันไม่ใช่เรื่องดี

“โอ้เว้ย” เขาเสียงแหบแห้ง แล้วทรุดพุงกรอบประตู

ฉันกลืนก้อนแข็งๆ ที่ให้ความรู้สึกเหมือนลวดหนาม หรืออาจจะเป็นปมขมวดแห่งนิสัยช่างเป็นเหตุเป็นผลของคนตระกูลวินเซนต์ที่ฉันได้รับสืบทอดมาจากแม่ เจ้าความสามารถเก่าแก่ที่ใช้อารมณ์แยๆ มาเป็นพลังขับเคลื่อนให้ *ลุย ให้ จบ*

“ไมลส์” ฉันเรียก

เขาเงยหน้าขึ้น สีหน้าพังยับเยินแต่ยังมีประกายความหวังริบหรี่ซ่อนอยู่ระหว่างคิ้ว รวากับคิดว่าฉันอาจจะประกาศขึ้นมาว่าเรื่องทั้งหมดนี้เป็นแค่การแก่งัดกันเล่นสุดพิเรนทร์ที่ไม่ได้โรจโรจแม้แต่หน่อย

“อพาร์ตเมนต์ของนายมีกี่ห้องนอนนะ” ฉันถาม

2 ยี่ห้อมักกะโรนีกับชีสสำเร็จรูป